

Julis körül mennyország mosolygott és félálmában földöntúli boldogsággal ölelte magához magzatát. Mihály az asztalnál ült és hallgatta a csöndet, amely percegve mérte az örökkévaló időt.

Éjfél felé Julis fölriadt:

— Ugat a kutya... — szólalt meg halkán, Mihály felé fordítva a fejét. Mihály, hogy megnyugtassa, fölkel és kiment.

Kint a téli éjszaka zengett és az égen fehér párákat hajtott maga előtt a szél. Az udvar közepén a kölök, Pista állott.

— Té vagy?... — meredt rá Mihály.

— Én — felelt a kölök.

Mihály nézte.

A gyerek arcán barázdát hasított az idő s kis teste reszketett a rongyok alatt.

— Gyere... — mondta rekedt hangon Mihály és megfordulva belépett a pitvarba.

A gyerek követte. Bent a szoba közepén megállt.

— Álszik... — mutatott az ágy felé, az asszonyra Mihály. — Újj lé!

A kölök leült az asztal mellé a kanapéra.

Mihály kiment, kint a pitvarban megkereste a tejet, majd szelt a kenyérből és visszatérve, letette a köcsögöt meg a kenyeret a gyerek elé az asztalra.

— Tej mög kenyér... — mondta és leült az asztalhoz, szembe a gyerekekkel.

Kint az égen tovább ragyogtak a csillagok.

Bibó Lajos.

MEGNÉMULVA.

*Meddő napok bús sivatagja,
Szélhordta elvesző nyomok;
Kiszáradt a dalok patakja,
Fölitta végkép a homok.*

*Rám, roskadt vállam nem kímélve,
Kor és gond kettős terhe ül,
S lelkem a hangtalan vak éjbe
Örökre némán elmerül.*

*Ha fenn, a fényes égi pálya
Magas zenitjén jár a nap,
Úgy tetszik, ormán mintha állna,
Azt véled, folyvást fennmarad.*

*De ha leszáll járadt-unottan
A napnyugoti dombokig,
Már szinte szemmel látni ottan,
Gyorsan amint alábukik.*

Vargha Gyula.